

Зароси рѣса кърва'а,
И погореши каменя,

И потѣлко'е вуйко ъ.

5.

Руса Стана и Самовила.

Отъ Струга.

Ми станала руса Стана
На утрина на Велигденъ,
Съ промена, съ наружи,
Да ми о'итъ рано въ църковъ.
Станѣ майка покарала:
„Айти Стано, мила керко!
Не 'одай ми рано въ църква;
Въ църковъ иматъ многу гяци,
Въ тебе ке съ упулеетъ,
църкви ке съ убореетъ.“
Съ малюти руса Стана,
Тѣ си зеде бѣла парта,
Си отиде во градина,
Тѣ си седна подъ трандафилъ.
Колку парта ми отвила,
И ъ дойде Самовила
Самовила самогорска,
Самогорска прекуморска,
Ѣ се фърли на рамена:
Стани, Стано, да ме дарвишъ
Отъ твое-то бѣло лице!“
Руса Стана говореше:
„Айти тебѣ Самовило,
Айде майка да те дарвитъ
Отъ мое-то бѣло платно!“
„А егиди русо смано!
Да бѣѣ брала бѣло платно,
Би ъ гора заградила

За юнаци, за девойки;
Туку стани да ме дарвишъ
За твои-те църни очи!“
„Айде, айде Самовило!
Айде майка да те дарвитъ
Отъ мое-то бѣло руво!“
„А егиди руса Стано;
Да бѣѣ брала бѣло руво,
Ке бѣѣ дѣѣ изоблекла;
Туку стани да ме дарвишъ
За твое-то бѣло гърло!“
Стана лепо говореше:
Айде майка да те дарвитъ
За мои-отъ ко'анъ герданъ!“
„А егиди руса Стано!
Да дѣѣ брала ко'анъ герданъ,
Сж'та гора кѣ ъ обко'аѣ
'Се со злато, и со стрebro
За уба'и девойки,
За свършени юнаци.“
Съ разлюти Самовила,
Ѣ отвърти църни очи
Църни очи отъ глобо'и,
Бѣли рѣѣ отъ рамена,
Бързи подзе отъ колена. —
„Ето тебѣ руса Стано!
Какъ съ везитъ на велигденъ
На велигденъ на добаръ денъ!“